

Eija Haapanen
Anne Kuitunen
Anne Vakkuri
 Kirjoittajat ovat Olli
 Muikun työkavereita.

Olli Muikku 1958–2014

Olli Muikku menehtyi 56-vuotiaana äkilliseen sairauskohtaukseen kotonaan Helsingin Paloheinässä pitkänäperjantaina 18.4.2014. Hänen poismenonsa järkytti perheen ja omaisten lisäksi Peijaksen sairaalan työyhteisöä, jonka kantava jäsen hän oli vuodesta 1992 alkaen.

Olli syntyi Joensuussa ja kirjoitti ylioppilaaksi Joensuun lyseosta vuonna 1977. Lääketieteen opinnot hän suoritti Helsingin yliopistossa, josta hän valmistui lääketieteen lisensiaatiksi vuonna 1983. Hän aloitti perehtymisen anestesia- ja anestesialääkärin tehtäviin jo opiskeluaikoina Hyksissä ja toimi apulaislääkärinä Päijät-Hämeen keskussairaalan anestesiayksikössä ennen erikoistumiskoulutustaan. Hän suoritti anestesiologian erikoislääkäritutkinnon Helsingin yliopistossa vuonna 1990. Hän teki myös tutkimustyötä ja väitteli lääketieteen tohtoriksi vuonna 1997 nitraateista sydänanestesiassa.

Olli tunnettiin taitavana käytännön anestesiologina ja armoitettuna kliinikkona, jonka hypypysissä osteoporoottisinkin skolioosiselkä taipui puudutukseen ja voimakastahtoisinkin kirurgi suostui kuuntelemaan viestiä: ”tämä potilas ei kestä leikkausta”. Ollin järkkymätön rauhallisuus, systemaattinen ajattelutapa ja ”kyllä tämä hoituu”-asenne saivat leikkaussalin hektisen arjen soljumaan eteenpäin selkeällä tavalla. Tiukan paikan tullen Olli organisoivat työt aina oikeudenmukaisesti ja itse kantoi suurimman työtaakan. Sairaalarolalle hän oli ammatillinen roolimalli, joka oli aina valmis auttamaan ja samalla opetti anestesiologian alkeet kymmenille uraansa aloitteleville anestesiologeille. Omilla vastuualueillaan hän hoiti työnsä eleettömän tyylikkäästi, aina ajallaan ja vastaanottomattoman pätevästi. Lihavuusleikkaukset

aloitettiin Peijaksen sairaalassa vuonna 2007 ja Olli oli alusta saakka niiden anestesiavastuuhenkilönä. Hän kehitti aktiivisesti menetelmiä, joilla potilaiden toipumista nopeutettiin, komplikaatioita minimoitiin ja koko perioperatiivista prosessia hiottiin yhteen. Ammatillisesti Olli oli edelleen nousujohteisella uralla; hänet oli valittu sairaalan johtajaksi yksityissektorille. Uuteen työhön hänen piti siirtyä toukokuussa 2014.

Ollille perhe oli tärkein. Lasten harrastukset ja koiran ulkoilutukset hän ohjeisti usein puhelimitse kesken kiireisen työpäivän eivätkä työporukan iltamenot ohittaneet hänen perheensä toiveita. Lasten kuvat peittivät hänen työhuoneensa seiniä ja heidän käsityönsä koristivat ikkunalautaa. Myös tietokoneen työpöydän taustakuvana oli valokuva tyttärestä. Oli helppo huomata, miten omistautuen Olli perheestään huolehti ja miten erinomainen perheenisä hän oli. Peijaksen työyhteisö sai nauttia perheen hyvästä tiimityöstä: vaimo Hanna leipoi syksyisin mökin omenoista taivaallista omenatorrtua, jota aina ehdittiin odottaa työpaikalla. Sairaalassamme koulutuskierrossa käyvät anestesiaan erikoistuvat lääkärit saavat perinteisesti läksiäislahjaksi Muumi-aiheisen kahvikupin, joita Hanna osti kerralla suuremman määrän samoin kuin taukokuoneen kahvikoneen papuja.

Olli harrasti koiria, sählyä, mökkeilyä ja hyvää ruokaa, mutta ennen kaikkea hän eli mukana lasten harrastuksissa. Mikon metsästysharrastus ja laulaminen Cantores Minoreksen ja Ylioppilaskunnan Laulajien riveissä sekä Mirkun kuoro- ja jalkapalloharrastus olivat myös työkaverereiden tiedossa.

Ollin yllättävän poismenon edessä voi vain olla nöyrä ja pyrkiä oppimaan: elämä on hauras ja kallis. Olli käytti omansa hyvin. ■

